

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lutego 2017 r. w Warszawie

sprawy G. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania G. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 3 kwietnia 2015r., nr (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie) na rzecz adwokat A. P. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) powiększoną o stawkę VAT tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego z urzędu.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzją z dnia 3 kwietnia 2015 roku znak: (...) odmówił ubezpieczonej G. K. (1) prawa do świadczenia przedemerytalnego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczona nie udowodniła co najmniej 30 lat okresów składkowych i nieskładkowych do dnia rozwiązania stosunku pracy. (decyzja z dnia 3 kwietnia 2015 roku, k. 135 – 136 tom I a.r.)

Ubezpieczona G. K. (1) w dniu 7 maja 2015 roku odwołała się od decyzji organu rentowego z dnia 3 kwietnia 2015 roku. W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni wskazała, że spełniła przesłanki warunkujące prawo do świadczenia, bowiem organ rentowy niesłusznie nie zaliczył jej okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...). Zdaniem odwołującej złożone przed organem dokumenty potwierdzają, iż w spornym okresie odwołująca była zatrudniona w w/w spółdzielni pracy. Odwołująca podała, iż jej sytuacja zdrowotna jest bardzo skomplikowana i w związku z tym nie jest w stanie podjąć żadnej pracy.(odwołanie z dnia 7 maja 2015 roku, k. 2 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 9 czerwca 2015 roku wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy poparł w całości swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał, iż ogólny staż pracy odwołującej na dzień 30 listopada 2013 roku wynosi 22 lata, 1 miesiąc i 20 dni. Organ rentowy podał, iż nie zaliczył do stażu pracy okresu świadczenia pracy na podstawie umowy agencyjnej od dnia 28 października 1983 roku do 10 lipca 1991 roku w Spółdzielni (...), ponieważ odwołująca nie przedłożyła na powyższą okoliczność wymaganych dowodów. (odpowiedź na odwołanie z dnia 9 czerwca 2015 roku, k. 3 a.s.).

Do zamknięcia rozprawy w dniu 2 lutego 2017 roku strony postępowania nie modyfikowały zgłoszonych stanowiska i wywodziły jak dotychczas. (protokół rozprawy z dnia 2 lutego 2017 roku, k. 88 – 89 a.s.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona G. K. (1) w dniu 24 października złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o prawo do świadczenia przedemerytalnego (wniosek o świadczenie przedemerytalne, k.1 - 5 tom I a.r.). Ubezpieczona do wniosku dołączyła kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych oraz dokumentację potwierdzającą jej zatrudnienie.

W związku ze złożeniem wniosku przez ubezpieczoną organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające, w toku którego dokonał weryfikacji okresów składkowych i nieskładkowych wnioskodawczyni. Decyzją z dnia 20 stycznia 2015 roku organ rentowy odmówił odwołującej prawa do świadczenia przedemerytalnego wskazując, iż staż pracy odwołującej na dzień 30 listopada 2013 roku wynosi łącznie 22 lata, 1 miesiąc i 20 dni (decyzja z dnia 20 stycznia 2015 roku, znak: (...), k. 93 tom I a.r.). W związku z powyższym odwołująca wniosła o dołączenie do wniosku o świadczenie przedemerytalne dodatkowych dokumentów i ponowne rozpoznanie jej sprawy. W wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego organ rentowy ponownie ustalił, że odwołująca legitymuje się łącznym stażem pracy w wymiarze 22 lata, 1 miesiąc i 20 dni w tym wykazała – 8 lat, 8 miesięcy i 3 dni okresów składkowych oraz 5 lat, 6 miesięcy i 12 dni okresów nieskładkowych. W związku z powyższym organ rentowy decyzją z dnia 3 kwietnia 2015 roku, znak: (...) ponownie odmówił G. K. (1) prawa do świadczenia przedemerytalnego. W uzasadnieniu decyzji z dnia 3 kwietnia 2015 roku organ rentowy wskazał, iż do okresów składkowych i nieskładkowych nie zaliczył odwołującej okresu od 28 października 1983 roku do 10 lipca 1991 roku. (decyzja z dnia 3 kwietnia 2015 roku, znak: SP2/4079301/01, k.135 tom I a.r.)

Z uwagi na odmowną decyzją organu rentowego ubezpieczona w dniu 7 maja 2015 roku odwołała się do Sądu inicjując niniejsze postępowanie, w toku którego ustalono, że G. K. (1) (urodzona w dniu (...)) z wykształcenia jest technikiem ekonomistą. Odwołująca w okresie od 10 lipca 1991 roku do 31 sierpnia 2008 roku prowadziła działalność gospodarczą Zakłady (...). Odwołująca w/w działalność prowadziła w W. przy ul. (...), ul. (...) i ul. (...). Odwołująca w okresie od 2 czerwca 2014 roku do 30 września 2014 roku zarejestrowana była w Powiatowym Urzędzie Pracy w O. (zaświadczenie z PUP w O., k. 19 tom I a.r.)

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach rentowych, aktach osobowych odwołującej, B. C. (1) i W. N. (1) oraz w aktach sprawy, jak też częściowo na podstawie dowodu z przesłuchania ubezpieczonej G. K. (1) w charakterze strony oraz świadka B. C. (1) (k. 69 – 70 a.s.), świadka J. P. (k. 70 a.s.), świadka W. N. (1) (k. 70 – 71 a.s.) i świadka G. K. (2) (k. 71 a.s.).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka J. P. w zakresie w jakim wskazała, iż widywała odwołującą wraz z mężem w punkcie pralniczym przy ul. (...) oraz iż częstą praktyką spółdzielni pracy (...) było zawieranie umów agencyjnych z małżeństwami. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka W. N. (1) w zakresie w jakim wskazała, iż pracowała z G. K. (1). Sąd jednak nie dał wiary zeznaniom świadka W. N. (1) w zakresie w jakim zeznała, iż pracowała z odwołującą przez cały sporny okres, bowiem nie znajduje to potwierdzenia m.in. w znajdującym się w jej aktach osobowych świadectwie pracy.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka B. C. (1) bowiem były one wewnętrznie sprzeczne. Ponadto ich treść była niezgodna z zebrany materiał dowodowy (w tym z twierdzeniami samej odwołującej).

Sąd nie dał wiary zeznaniom odwołującej oraz jej męża G. K. (2) w zakresie w jakim zmierzały do wykazania, że odwołująca przez cały sporny okres, nieprzerwanie wykonywała pracę w oparciu o umowę agencyjną na rzecz Zakładów (...). Twierdzenia zarówno ubezpieczonej jak i jej męża w w/w zakresie nie znalazły potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym.

Co do zasady dokumentacja w zakresie jej autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie była kwestionowana w toku postępowania sądowego przez żadną ze stron postępowania co skutkowało uznaniem jej przez Sąd za bezsporną.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie G. K. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 3 kwietnia 2015 roku, znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W niniejszej sprawie zbadania wymagało czy ubezpieczona spełnia przesłanki wynikające z art. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 170) warunkujące prawo do tego świadczenia przedemerytalnego. Zgodnie z art. 2 ust. 1 w/w ustawy – prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych i za ten okres opłacała składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo

do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

Z powyższych przepisów wynika wprost, że świadczenie przedemerytalne jest należnością wyjątkową w systemie ubezpieczeń społecznych, a jego funkcja ma charakter socjalny. Wyznaczana jest przez trudności w znalezieniu pracy (zatrudnienia) przez osobę, która znajduje się w wieku poprzedzającym nabycie prawa do emerytury. W tym kontekście należy postrzegać warunek posiadania relatywnie wysokiego okresu składkowego i nieskładkowego, a także konieczność pobierania przed nabyciem prawa zasiłku dla bezrobotnych. Oznacza to, że po pierwsze, przepisy regulujące prawo do świadczenia przedemerytalnego nie mogą być interpretowane w sposób rozszerzający, a po drugie, że uprawnienie to warunkowane jest zachowaniem sekwencji czasowej.

Nadto analiza przepisów pozwala na stwierdzenie, że droga do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego ma charakter trzyetapowy. Po pierwsze ustalenia wymaga, czy w stosunku do danego ubezpieczonego wstąpiło którekolwiek ze zdarzeń przewidzianych w art. 2 ust.1 pkt.1 - 6 ustawy związane z ustaniem stosunku pracy, likwidacją pracodawcy lub ustaniem prawa do renty; po drugie, należy uwzględnić, że świadczenie przedemerytalne przysługuje dopiero po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych; wreszcie po trzecie zważyć trzeba, że ustawodawca stwierdził, iż po wskazanym okresie wyczekiwania, ubezpieczony powinien nadal być zarejestrowany jako bezrobotny i złożyć wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (art. 2 ust. 3 ustawy). Wskazane warunki muszą zostać spełnione kumulatywnie. Oznacza to, że niezachowanie jednego z nich niweczy prawo do świadczenia przedemerytalnego. Szczególnie istotne jest przy tym zachowanie sekwencji zdarzeń. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 października 2013 roku, sygn. akt. III AUa 1055/13, Legalis)

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 roku (Dz.U. z 2016 r. poz. 887, dalej: ustawa emerytalna) okresami składkowymi są następujące okresy pracy na obszarze Państwa Polskiego wykonywanej na rzecz jednostek gospodarki społecznej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia oraz współpracy przy wykonywaniu takiej umowy:

a) objętej obowiązkiem ubezpieczenia społecznego i okresy kontynuowania tego ubezpieczenia, za które opłacono składkę na to ubezpieczenie lub w których występowało zwolnienie od opłacania składki,

b) wykonywanej przed dniem 1 stycznia 1976 roku, jeżeli umowa odpowiadała warunkom ubezpieczenia obowiązującym w tym dniu.

W myśl ustawy o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia z dnia 19 grudnia 1975 roku (tekst jednolity obowiązujący na dzień 28 października 1983 roku - Dz.U. Nr 31, poz. 146) obowiązkowe ubezpieczenie społeczne określone w/w ustawą, obejmuje osoby wykonujące stale i odpłatnie pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, zawartej z jednostkami gospodarki społecznej (art. 1 ust. 1). Umową agencyjną lub umową zlecenia jest umowa, na podstawie której osoba ją zawierająca zobowiązuje się

do wykonywania określonych czynności w imieniu jednostki gospodarki uspołecznionej lub na rzecz tej jednostki (art. 1 ust. 2). Pracę uważa się za wykonywaną stale, jeżeli trwa nieprzerwanie co najmniej sześć miesięcy (art. 1 ust. 3). Z przepisu art. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia wynika, że pracę uważa się za wykonywaną stale jeżeli trwa nieprzerwanie co najmniej sześć miesięcy. Już samo literalne brzmienie tego przepisu wskazuje, że chodzi o pracę wykonywaną przez pełne miesiące, kolejno po sobie następujące. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 sierpnia 2015 roku, sygn. akt III AUa 1090/14, Legalis)

Ponadto przepis ust. 3 art. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia expressis verbis stwierdza, że pracę uważa się za wykonywaną stale, jeżeli trwa nieprzerwanie co najmniej sześć miesięcy. Nie chodzi tutaj o okres, na jaki umowa została zawarta, ale o okres trwania umowy, czyli jej faktycznego wykonywania. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 grudnia 2012 roku, sygn. akt III AUa 1401/12, Legalis)

W sprawie sporna była tylko jedna z wymienionych wyżej przesłanek określonych w ustawie o świadczeniach emerytalnych warunkujących prawo do świadczenia przedemerytalnego, tj. warunek posiadania 30 lat stażu ubezpieczeniowego. Organ rentowy ustalił bowiem, że G. K. (1) wykazała jedynie 22 lata, 1 miesiąc i 20 dni okresów składkowych i nieskładkowych zaś wnioskodawczyni twierdziła, że posiada wymagany przepisami ogólny staż pracy wynoszący ponad 30 lat.

Dokonując analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przy uwzględnieniu stanowiska, jakie prezentowała G. K. (1), Sąd doszedł do przekonania, że ubezpieczona nie wykazała od dnia 28 października 1983 roku do dnia 10 lipca 1991 roku świadczyła pracę jako agent na rzecz Zakładów (...). Przyczyną takiego stanu rzeczy były istotne braki w przedłożonej w toku postępowania dokumentacji kadrowo-płacowej ubezpieczonej, a także wątpliwości co do treści niektórych z dokumentów oraz niezgodności pomiędzy poszczególnymi dowodami. Powołane okoliczności, zdaniem Sądu, skutecznie ograniczały możliwości ustalenia rzeczywistego okresu wykonywania przez odwołującą pracy agenta w Zakładach (...).

Wspomniane wątpliwości Sąd powziął przy dokonywaniu analizy dokumentacji kadrowo-pracowniczej w kontekście oświadczeń ubezpieczonej oraz zeznań świadków. Przesłuchana w toku postępowania świadek B. C. (1) zeznała, iż pracowała u G. K. (1) w okresie od 1983 roku do połowy 1985 roku w punkcie Zakładów (...) przy ulicy (...) natomiast zarówno odwołująca, jaki i świadek G. K. (2) oraz świadek W. N. (1) wskazali, iż małżeństwo K. prowadziło punkt przy ul. (...). Co więcej ze świadectwa pracy świadka B. C. (1) wynika, iż w w/w okresie pracowała w punkcie przy ul. (...) (k. 15 tom I a.r. B. C. (1)). Ponadto z akt osobowych B. C. (1) wynika, iż pracowała u G. K. (1) dopiero od 1 października 1996 roku kiedy to odwołująca prowadziła już własną działalność gospodarczą Zakłady (...) (k. 25 tom I a.r. B. C. (1)). Świadek W. N. (1) w swoich zeznaniach wskazała, iż pracowała z odwołującą „cały czas”. Jednak ze świadectwa pracy z dnia 15 lipca 1991 roku (k. 6 tom I a.r. W. N. (1)), na którym istotnie widnieje pieczętka (...) wynika, iż świadek była zatrudniona u odwołującej w okresie od 29 października 1984 roku do 15 lipca 1991 roku. Powyższe pozostaje w sprzeczności z twierdzeniami odwołującej która wskazała, iż pracowała jako agent od dnia 28 października 1983 roku do dnia 10 lipca 1991 roku. Zeznania świadka W. N. (1) nie potwierdzają zatem, iż odwołująca pracowała jako agent rok przed zatrudnieniem świadka tj. od 28 października 1983 roku. Natomiast w dniu wystawienia świadectwa pracy W. N. (1) (tj. 15 lipca 1991 roku), odwołująca prowadziła już własną działalność gospodarczą od dnia 10 lipca 1991 roku. Należy w tym miejscu wskazać, iż świadek J. P. jako długoletni pracownik Zakładów (...), do którego zadań należało wizytowanie poszczególnych punktów pralniczych, nie potwierdziła w swoich zeznaniach, iż odwołująca była zatrudniona w oparciu o umowę agencyjną. Świadek potwierdziła jedynie, że widziała odwołującą wraz z mężem w punkcie przy ul. (...). Sama obecność odwołującej w punkcie pralniczym jak i twierdzenia świadka, iż często małżonkowie

zawierali umowy agencyjne nie wykazują w jakim okresie odwołująca pracowała w punkcie pralniczym przy ul. (...), a także czy w ogóle była w nim zatrudniona. Ponadto na szczątkowej dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych odwołującej (w postaci m.in. pasków wypłat, protokołów kontroli urzędu skarbowego) widnieją daty: 1984, 1987, 1989, 1990, 1991. W protokole pokontrolnym urzędu skarbowego (k. nienumerowana tom I a.r.) widnieje informacja, iż G. i G. K. (2) prowadzili wspólnie pralnie przy ul. (...) od 1 października 1984 roku, a nie tak jak wskazuje odwołująca od 28 października 1983 roku. Także podanie odwołującej skierowane do Szefostwa (...) W. o podpisanie z nią umowy bezpośredniej o użytkowaniu lokalu pralniczego przy ul. (...) nie potwierdza, iż odwołująca była agentem w spornym okresie bowiem na w/w piśmie widnieje data: 6 września 1990 rok. Ponadto odwołująca w swoich zeznaniach (k. 45 a.s.) wskazała, iż na podstawie podania o przejęcie lokalu podpisała z Garnizonem umowę najmu lokalu znajdującego się przy ul. (...), a nie ul. (...).

W związku z powyższym wskazać należy, iż dokumentacja dołączona do akt sprawy zawiera jedynie szczątkowe lub sprzeczne informacje w zakresie czasookresu wykonywania przez odwołującą pracy agenta. Nadto nie można ustalić w oparciu o niekompletne dokumenty zachowane w aktach osobowych odwołującej i na podstawie zeznań w/w świadków, kiedy konkretnie odwołująca była agentem punktu pralniczego przy ul (...). Zdaniem Sądu, z powyższego wynika, że dokumenty zachowane w aktach osobowych nie obrazują rzeczywistych danych, na podstawie których Sąd mógłby wskazać w sposób niewątpliwy okres zatrudnienia odwołującej w Zakładach (...). Należałoby zatem zgromadzić taką dokumentację, która niewątpliwie i w sposób nie nasuwający wątpliwości oraz nie wykazujący wewnętrznych sprzeczności potwierdzi twierdzenia odwołującej, iż przez cały wskazany przez siebie okres pracowała w punkcie pralniczym przy ul. (...). Zgromadzona w sprawie dokumentacja a także zeznania świadków nie były bowiem wystarczające, aby stwierdzić iż przez cały sporny okres odwołująca była agentem Zakładów (...). Sąd natomiast nie jest obowiązany do poszukiwania dokumentów zatrudnieniowo-płacowych, o które nie zadbała osoba dochodząca świadczenia ubezpieczeniowego (wyrok Sądu Najwyższego z 18 grudnia 1997 roku, sygn. akt II UK 418/97, Legalis).

W aktach osobowych zeznających w sprawie świadków, na świadectwach pracy widnieją pieczętki, z których można wnioskować, iż odwołująca przez pewien okres pracowała jako agent Zakładów (...). W/w dokumentacja mogłaby potwierdzić jedynie, że odwołująca pracowała w bliżej nieokreślonym czasie w latach 1984 – 1991. Odwołująca wniosła natomiast o zaliczenie jej okresu od dnia 28 października 1983 roku do dnia 10 lipca 1991 roku, który określiła na podstawie świadectwa pracy jej męża oraz data rozpoczęcia prowadzenia własnej działalności gospodarczej. Sąd nie mógł tym samym oprzeć rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie wyłącznie na głosłownych i co do zasady bardzo ogólnych twierdzeniach odwołującej. Tym samym zdaniem Sądu odwołująca nie wykazała w toku niniejszego postępowania, że przez cały sporny okres wykonywała na stałe pracę w oparciu o umowę agencyjną na rzecz Zakładów (...).

Z tych właśnie przyczyn Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.